

КОРЕКЦІЯ ВИРОБНИЧОЇ СТРУКТУРИ СЕГМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЙ АГРАРНОГО ПРОФІЛЮ

**Фесенко Т.В., студентка*,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка**

Проаналізувавши світовий досвід визначення поняття виробнича структура можна зробити висновок що «виробнича структура» являє собою багатоаспектну ієрархічну сукупність галузевих утворень, функціональних блоків [1].

Галузевими утвореннями в організаціях аграрного сектора є комплекси галузей матеріального виробництва та інфраструктури, окремі підкомплекси цих комплексів (наприклад, основне виробництво, представлене тваринництвом і рослинництвом), окремі галузі підкомплексів (напр. виробництво зерна), окремі підгалузі (наприклад, виробництво зерна озимих зернових культур), виробництво окремих видів продукції (наприклад, виробництво зерна озимої пшениці) і т.д. [3].

Зміст процесу корекції виробничої структури являє собою забезпечення раціонального сполучення галузевих утворень і стану внутрішньої ресурсної збалансованості, в аграрному секторі це є оптимізація співвідношень між окремими галузевими утвореннями, а також утвердження стану внутрішньої ресурсної збалансованості в організації.

Оптимальна виробнича структура це така структура, за якої забезпечені об'єктивно необхідні пропорції між галузевими утвореннями усередині організації. Відсутність внутрішньої збалансованості проявляється в наявності дефіциту одних ресурсів і у надлишку інших. Таким чином, неоптимальна виробнича структура завжди є економічно, соціально, а в ряді випадків і екологічно небезпечною для організацій аграрного сектора [2].

Відповідно до другої задачі Побудова дерева цілей корекції виробничої структури відкриває можливість для визначення основних напрямків цього процесу в організації аграрного сектора. В якості основних напрямків корекції виробничої структури є підстави розглядати оптимізацію співвідношень:

* Науковий керівник – Островерх О.В., ст. викладач

- 1) між матеріальним виробництвом та комплексом галузей інфраструктури;
- 2) між основним виробництвом та промисловим підсобним виробництвом;
- 3) між капітальним будівництвом і капітальним ремонтом (виробництвом будівельної продукції) з одного боку та основним виробництвом і промисловим підсобним виробництвом — з іншого боку;
- 4) між тваринництвом і рослинництвом;
- 5) між виробничими програмами окремих підкомплексів галузевих утворень та їх парками технічних засобів;
- 6) між силовими та робочими машинами у складі парку технічних засобів;
- 7) між парком технічних засобів та його ремонтно-обслуговуючою базою.

Починаючи опрацювання стратегії корекції виробничої структури, на нашу думку, перш за все необхідно визначитись у питанні про основну одиницю спостереження. Адже на її роль, претендують два об'єкта досліджень — окремо взяті господарські організації аграрного профілю, перш за все крупно технологічні та конгломерати господарських організацій аграрного профілю в межах конкретних сільських агломерацій.

Найважливішим етапом оптимізації виробничої структури є наукове обґрунтування кількості функціональних блоків, та їх потреби у операційному персоналі. Як показали дослідження [4] таких блоків має бути одинадцять:

- Виробництво сирової продукції рослинництва;
- Виробництво сирової продукції тваринництва;
- Промислове підсобне виробництво;
- Виробництво будівельної продукції;
- Надання соціально – побутових послуг;
- Надання ветеринарних послуг;
- Надання господарських послуг;
- Надання транспортних та спеціальних послуг;
- Технічна експлуатація машин та обладнання;
- Експлуатація машин та обладнання;
- Блок центрального корегування та центрального регулювання [4].

Література.

1. Управління організацій / [Поршнев З.П., Румянцева Н.А., Соломатина А. Н. і др.]; под ред. З.П. Поршнева. – [2-е изд. перераб и доп.] - М.: ИНФРА. 2002 – 669 с.
2. Аграрна реформа в Україні / П.І.Гайдуцький, П.Т.Саблук, О.Ю.Лупенко та ін.; За ред. П.І.Гайдуцького. – К.: ННЦ ІАЕ, 2005, - 424 с.
3. Аграрний сектор економіки України (стан і перспективи розвитку) / Присяжнюк М.В., Зубець М.В., Саблук П.Т. та ін.; за ред. М.В. Присяжнюка, М.В. Зубця, П.Т. Саблука, В.Я. Месель-Веселяка, М.М. Федорова. – К: ННЦІАЕ, 2011, - 1008 с.
4. Турченко М.М. Стратегічна організаційно – економічна реструктуризація організацій аграрного сектора: [Монографія] / М.М. Турченко – Харків.: ТОВ «ЕДЕНА», – 2006. – 537с.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ МЕНЕДЖМЕНТУ

***Юнаш В.М., студентка*,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка***

На сучасні зміни тенденцій розвитку менеджменту безпосередньо впливають зміни у світовому суспільному розвитку. В свою чергу, це призводить до визнання суспільством та людьми, працюючими в організаціях, необхідності менеджменту. Управління економікою – один з найважчих видів управління, тож для успішного керівництва необхідно врахувати такі тенденції:

- велика кількість нерационального використання природних ресурсів(повітря,вода тощо), що погіршує процес їх відновлення;
- забруднення атмосфери речовинами, які за своїм складом мають особливість довгого розкладання, що може призвести до зміни клімату;
- суттєве зростання населення, що лише прискорює проблеми зазначені вище.

З переходом до постіндустріального розвитку, у другій половині ХХ століття, розвинені країни зіткнулися с низкою зміни:

- НТП (науково-технічний прогрес);

* Науковий керівник – Богданович О.А.